

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ

Κυριακή Ζ' Ματθαίου – Ρωμ. 15, 1-7 (7/8/2016)

Ανοχή στους αδυνάτους

Οι ποιμαντικές κεραιές του Παύλου λαμβάνουν ανησυχητικά μηνύματα από την πρώτη Εκκλησία της Ρώμης, όπως φαίνεται στη σημερινή Αποστολική περικοπή, αγαπητοί μου. Μη έχοντας ακόμη διαμορφωθεί το πλαίσιο της Χριστιανικής ζωής μεταξύ των Χριστιανών της εποχής εκείνης, επισημάνθηκε το φαινόμενο να συνυπάρχουν δύο άτυπες ομάδες πιστών μέσα στην Εκκλησία: των «δυνατών» και των «αδυνάτων». Οι πρώτοι επεδείκνυαν ζήλο και θέρμη στην βίωση της νέας πίστης, καθώς και δυνατό φρόνημα και αφοσίωση στο θέλημα του Θεού. Θα μπορούσαμε να τους ονομάσουμε πιο προχωρημένους στα πνευματικά. Οι δεύτεροι εμφάνιζαν τα συμπτώματα του αρχάριου, με μειωμένη αντίληψη της νέας πίστης και με χαλαρή στάση απέναντι στους κανόνες που άρχισαν να διαμορφώνονται στην πρώτη εκκλησιαστική κοινότητα. Η κατάσταση αυτή συχνά προκαλούσε την ενόχληση των «δυνατών», οι οποίοι δε δίσταζαν να ασκήσουν έντονη και δημόσια κριτική στους «αδυνάτους». Ο Παύλος αντιλαμβάνεται ότι η κατάσταση μπορεί να εκτραχυνθεί και να προκαλέσει διαίρεση στους κόλπους της Εκκλησίας, γι' αυτό σπεύδει να επισημάνει το πρόβλημα και να συμβουλευσει ανάλογα. Συνιστά ανοχή απέναντι στις αδυναμίες των αδελφών και διάθεση να αναλάβουν οι προχωρημένοι και «δυνατοί» να σηκώσουν το βάρος των ελλειμμάτων τους, ως πιο προοδευμένοι στην πίστη, δίδοντάς τους ευκαιρία διορθώσεως.

Το φαινόμενο αυτό δεν απασχόλησε την Εκκλησία μόνο στην Αποστολική εποχή. Συναντάται και σήμερα. Βλέπουμε και στην εποχή μας Χριστιανούς με έφεση στα πνευματικά ζητήματα, με αγώνα για την βίωση της Εκκλησιαστικής ζωής, να είναι εύκολοι στην κριτική εκείνων που δεν συμβαδίζουν, όχι με τον Χριστό, αλλά με όσα οι ίδιοι πρεσβεύουν για τον Χριστό. Οι νηστευτές στηλιτεύουν όσους νηστεύουν επιπόλαια ή και καθόλου. Εκείνοι που ακολουθούν πιστά την παράδοση και γαλουχήθηκαν τα παλαιότερα χρόνια κριτικάρουν, ευκαιρώς ακαίρω, τους νέους με ατημέλητη εμφάνιση και δε διστάζουν να τους κατατάξουν από τώρα στην κόλαση, καθώς δεν αντιλαμβάνονται ότι τα κριτήρια του Θεού δεν σχετίζονται με τα εξωτερικά σχήματα, αλλά με το περιεχόμενο της καρδιάς. «Το πράγμα προσλαμβάνει τραγικές διαστάσεις, όταν ακολουθεί η διαπίστωση πως οι άνθρωποι αυτοί, κατ' ουσίαν, πολύ απέχουν από την τελειότητα και αγιότητα που επιδιώκουν. Γιατί, ποτέ οι Άγιοι και ενάρετοι δεν κατακεραυνώνουν τους αμαρτωλούς. Αντίθετα, όσο αγιότερος είναι κανείς, τόσο ταπεινότερος είναι και τόσο στοργικότερος προς τους

πταίνοντας. Είναι, άλλωστε, γνωστό το σύνθημα των Αγίων, που πίστευαν πως όφειλαν να μισούν θανάσιμα την αμαρτία, αλλά ν' αγαπούν, με στοργή, τον αμαρτωλό. Τούτο το πράγμα φαίνεται δύσκολο να το κατανοήσουν μερικοί από τους συγχρόνους «αγίους», που με περισσή αυστηρότητα, εγγίζουσα τα όρια της κακίας, είναι έτοιμοι όχι απλώς να μη δικαιώσουν ή να μην ανεχθούν τους αμαρτωλούς, αλλά και να τους διαπομπεύσουν και να τους εξοντώσουν και να τους εξαφανίσουν, ει δυνατόν, από το πρόσωπο της γης»¹.

Ο Απόστολος Παύλος διδάσκει την αγάπη, την ανοχή, την αλληλοβοήθεια, μεταξύ των Χριστιανών και στα πνευματικά ζητήματα και καταδικάζει απερίφραστα την υπερφίαλη στάση της αδιάκριτης κριτικής, που, όχι μόνο δεν οδηγεί στην διόρθωση των σφαλμάτων, αλλά επιδεινώνει και διογκώνει τα προβλήματα. Και ο Ίδιος ο Κύριος, όμως, είχε δείξει τον τρόπο της στάσης μας έναντι εκείνων που δυσκολεύονται να ανέλθουν τα σκαλοπάτια της πνευματικής ζωής και να ομοιάσουν προς εκείνους που είναι ή νομίζουν ότι είναι προοδευμένοι πνευματικά. *Γίνεσθε οικτίρμονες, συνιστά, καθώς και ο Πατήρ υμών οικτίρμων εστί· και μη κρίνετε, και ου μη κριθήτε· μη καταδικάζετε, και ου μη καταδικασθήτε*².

Στην Εκκλησία, αδελφοί μου, δε βρισκόμαστε μόνοι, δεν υπάρχουμε μόνο για τον εαυτό μας. Στην Εκκλησία λειτουργούμε ως κοινότητα, ως Σώμα Χριστού, τα μέλη του Οποίου οφείλουμε να στεκόμαστε ο ένας δίπλα στον άλλο, όχι για να επιβεβαιώνουμε την αρετή μας εις βάρος των αδύναμων αδελφών, αλλά για να αγωνιζόμαστε, από κοινού, συμπληρώνοντας ο ένας τα ελλείμματα και τις ατέλειες του άλλου, συμπορευόμενοι στο δρόμο της σωτηρίας. ΑΜΗΝ!

Αρχιμ. Ε.Ο.

¹ Χριστόδουλος (+), Αρχιεπίσκοπος Αθηνών & Πάσης Ελλάδος, «Κυριακάτικο αντίλαλο Β'», σελ. 79

² Λουκ. 6, 36-37